

Preken

Uitgave van de Opstandings- en Detakerk

14 oktober 2012 04e zondag van de herfst Deuteronomium 15:1-11

Marcus 10:17-31 Presentatie stedelijke werkgroep Jeugd en Jongeren

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus,

Afgelopen week hebben jeugdleiding, ouders én beheercommissie een rondgang gemaakt door dit kerkgebouw. We hebben in onze gemeente op zondagmorgen heerlijk veel groepen jongeren. En het is gebleken dat juist die veelheid goed doet. Ook al komen er op een zondag per groep maar een paar kinderen, en ook al zouden ze soms best allemaal samen in één zaal passen, het blijkt toch heel goed dat de leeftijden in de diverse groepen niet te ver uit elkaar lopen. Dan valt er te spelen. Dan valt er te doen. Dan valt er te praten. In woorden en daden die bij jouw leeftijd passen.

Dat beschikbaar stellen van passende ruimte voor onze jongsten is iets dat wij als gemeente van harte doen. De welwillendheid van zo'n rondgang van afgelopen week is mooi om te zien. Dat doen we toch maar allemaal, voor onze jeugd...

Haast zouden we trots worden. Daarom is het misschien maar goed dat vanmorgen de stedelijke werkgroep Jeugd en Jongeren zich vanmorgen meldt met [een film die kritische vragen stelt](#): Hoe mooi het ook allemaal is, hoe veel zalen we ook beschikbaar stellen, en hoe mooi we ze ook inrichten – dat is nog geen geloofsoverdracht. Als het over geloof gaat zijn we er naar onze jongsten niet met het klaarzetten van wat ranja of koffie. Als het over geloof gaat... dan is er vooral gesprek nodig. Gesprek in de gemeente. Gesprek tussen mensen. En daarbinnen ook gesprek tussen jong en oud. Als het over de overdracht van geloof gaat, dan zijn we zelf aan de beurt. Of het gaat niet over geloof.

In het Evangelie van vanmorgen vindt zo'n gesprek plaats. Een geloofsgesprek. “Goede Meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven?” Het aardige is dat de gesprekspartner van Jezus behoorlijk ingevoerd is. Hij kent de geboden. Op z'n duimpje: “Pleeg geen moord, pleeg geen overspel, steel niet, leg geen vals getuigenis af, bedrieg niemand, toon eerbied voor uw vader en uw moeder.” Hij kent ze niet alleen. Van zijn jeugd af heeft hij zich er aan gehouden. Maar... ervaart een mens eeuwig leven in het houden van de geboden?

Met regelmaat mogen we tegenwoordig dopen in onze gemeente. Dat krijg je, als je zo veel mooie lokalen ter beschikking stelt, zo lijkt het wel. En voorafgaand aan de doop proberen we altijd met elkaar in gesprek te gaan. Als kerk in gesprek met de ouders. Maar evenzeer als ouders onderling. Wat is het dat we mee willen geven aan onze kleine kinderen? Wat is het dat

we misschien zelf mee hebben gekregen, dat dragend is gebleken in ons eigen leven. En eigenlijk altijd komen ouders dan met 'normen en waarden'. Als kerk en geloof ergens voor staan in de wereld anno 2012 dan is het daarvoor: hier worden normen en waarden bewaard, geboden, tien prachtige woorden. Gij zult niet doodslaan... het moet ons als mens steeds weer worden aangezegd, zo beseffen we als ouders. En daarom is het maar goed dat er kerk is. Dat er gedoopt wordt.

De geboden ken je..., ja, van mijn doop af. Het valt op dat Jezus pas bij de tweede helft van de Tien Woorden inzet. Daar waar de Tien Woorden praktisch worden. Ethisch worden, zagezegd. Daar waar het gaat over de verplichtingen die we hebben tegenover onze medemens. Over normen en waarden. Maar zo los van de eerste vijf woorden, die gaan over de verplichtingen die we als mensen hebben richting God – zijn dag, zijn naam, zijn beeld - zijn de geboden die in het Evangelie van vandaag klinken net kralen die van een snoer afvallen. Er ontbreekt iets, dat voel je. Zo, zonder het begin, degenereren de geboden tot nuttige wenken voor een fatsoenlijk leven. En daar is niets mis mee – als dergelijke geboden uit een samenleving verdwijnen dan rest slechts de chaos. Corruptie is dan de orde van de dag, en sta niet verstoelt als je ineens 's lands grootste crimineel hoogleraartje ziet spelen. Van groot belang dus, die normen en waarden. En toch... er ontbreekt iets, zegt Jezus. Niet veel. Maar één ding. O ja, wat dan?

En nu is de verleiding enorm groot om in te vullen. Wat ontbreekt? God natuurlijk. Lieve rijke jongeling. Je bent in het doen van gebod 6 t/m 10 al heel aardig op weg. Maar hoe zit het met 1 t/m 5, heb je je daar ook sinds je jeugd aan gehouden?

Kijk, en zo voer je dus geen gesprek. Dat zijn open deuren die alleen nog maar ingetrapt kunnen worden. De man zou vast hebben geantwoord: Natuurlijk – hoe kon ik het vergeten. Maar bij mij is het God voor alles, hoor. Ik ga trouw naar de synagoge, of trouw naar de kerk. Of tenminste weet ik zeker dat er 'iets' is. En zo vervluchtigt het gesprek. Want over God heb je het niet als je maar hard genoeg zijn naam uitsprekt. Over God heb je het dan juist níet.

In het levensverhaal van de rijke mens die naar Jezus komt ontbreekt God. Maar hoe maak je dat bespreekbaar? Jezus verwijst de rijke mens naar de armen. Naar de mensen die leven van ontferming. Van ontferming alleen. Dat is wat de rijke moet leren: loslaten. Alles loslaten. Om zo te ervaren dat een mens uiteindelijk leeft van ontferming alleen. Van hulp die aan jou wordt gedaan. De troostende arm, de verzorgende hand, het luisterend oor.

Rijke mensen als wij zijn, zijn gewend het leven in de hand te hebben. Ook onze naastenliefde is daar doorgaans een deel van. We temmen onze driften om zo ruimte te maken voor de naaste. En is, zagezien, niet ons goede doen een ultieme vorm van macht – nl. van zelfbeheersing. Zelfs onszelf hebben we in onze eigen hand.

In Hengelo, vlakbij, kan je terecht voor een zgn. *total body scan*. Met behulp van MRI e.d. wordt je daar van top tot teen doorgelicht, en wordt er gezocht naar ziektes en kwalen waarvan je nog niet wist dat je ze had. Door er op tijd bij te zijn kan je misschien op tijd ingrijpen. En als dat niet kan, dan kan je je in ieder geval beter voorbereiden op wat er komt. 80% van de mensen die zo'n *total body scan* laten doen is man. En het grootste deel daarvan is zelfstandig ondernemer.

Ik heb mijn leven in eigen hand. Voor alle duidelijkheid – die zelfstandig ondernemer dat ben ik n t zo!

En dat zelfstandig ondernemerschap moet de rijke dus leren loslaten. Nee, niet door alle verantwoordelijkheid voortaan maar naast zich neer te leggen. Maar wel door de controle los te laten. En misschien wel vooral de angst! “Ik ben de Heer uw God, die u bevrijd heeft”, zo klinkt het eerste gebod – dat  lle volgende kralen draagt. Daarop leren vertrouwen, in plaats van op je eigen kracht – hoe goed aangewend ook – dat is geloof. Zouden we het daarover durven hebben, met elkaar... met onze kinderen? Waar ben jij eigenlijk bevrijd in je leven?

Amen Bron: Th.J.M. Naastepad, *Menswording*, pag 224vv.